

Копривата, що растѣше тамъ на пжтеката зле-
я опари.

— Защо ме паришъ? Нищо не съмъ ти сто-
рила, — тжжно я запита девойчето.

— Просто не ми се нравишъ, — отвърна ко-
привата. — Ужасно ненавиждамъ ония, у които
грѣе мѣсецъ подъ косата и звезда блѣщи на че-
лото.

Девойката си замълчна и отмина напредъ.

А подъ нея се вие горско птиче и пѣе:

— Върни се, докато е време. Всичко въ гра-
дината е направено за твое удоволствие. Тамъ ти
бѣ щастлива.

— Още по-щастлива ще бжда, ако слънце
грѣйне въ моитѣ гърди. Кажи ми по-добре, какъ
да се добера до хората.

— Хората живѣятъ ей тамъ, — рече птичето
и посочи къмъ голѣма една поляна задъ гората.

— Та това сж купища сиви камъни! — из-
вика девойчето и турна ржка на очи отъ слънцето,
за да види по-добре.

— Това се нарича градъ, — отговори горска-
та лѣвица.

Нашата малка пжтница влѣзе въ града и оста-
на смаяна. Тукъ нѣмаше ни поменъ отъ дървеса,
нито хубостъта и аромата на цвѣтята. Сажди падаха
отъ дима на хиляди комини. Синьото небе едва се
виждаше. Слънцето огрѣваше една частъ отъ ули-
цата.

— Какъ живѣятъ тукъ хората? — рече си де-
войчето и му стана страшно тжжно. — Тукъ нѣма
нито тревица подъ нозетѣ ти.

То се огледа наоколо съ изумени очи. Край
него минаваха хора, блѣскаха се, говорѣха. Мнози-